

NUMERUL 15 BANI

ABONAMENTELE

INCEP LA 1 și 15 ALE FIE-CARE LUNI
și se plătesc tot-dă-ună înainte

În București la casa Administrației
Din Ju. Ieș și Streinătate prin mandate postale
Un an în jură 30 lei; în streinătate 50
Suse luni 15 25
Trezi luni 8 13

Un număr în streinătate 20 bani

MAVISCRIPTELE NU SE INAPOIAZA

ADMINISTRAȚIA
PASAGIUL BANCEI NAȚIONALE, (Casela Carageorgescu)

Adevărul

Sa te feresti Române de cuiu strein în casa

V. Alexandri.

POEZIA SOCIALA

Primesc teancuri intregi de scriitori privitoare la articolele mele asupra artei tendențioase.

Sint păreri pentru și contra. Dar dintre toate, una mi se pare cea mai interesantă. E scrisă Emil D.... și e datată din Iași. Scrisoarea asta pune cestiunea următoare:

Cum se face că sunt o mulțime de scriitori tendenționisti în proză și nici unul — nici unul talentat — nu-i tendenționist în versuri?

Dupe D. Emil D.... vina este a limbii românești, care nu poate exprima în versuri o sumă de idei noue. De aceea, chiar scriitorii pretrunși de curentele moderne sociale, îndată ce se aruncă pe făcut versuri, — nu fac de cit să și cinte iubitele.

**

Intrebarea e foarte naturală și noi însă-ne ne-am pus-o în multe rânduri.

Dar răspunsul?

A da vina pe limba românească, este a scăpa ușor din încurcătură.

Limba franceză este, slavă Domnului, destul de formată, — aşa de formată, în cît școala decadentă a ajun să facă în proză și în versuri niște adeverate jonglerii. Si cu toate astea poesia tendențioasă e și acolo în față. Afară de *Chansons du jour* ale lui Jules Jouy și în cînd de vreo căteva mici producții trecătoare, Franța n'are o poezie tendențioasă propriu zisă. Insuși Guyau nu poate fi socotit ca un tendenționist modern în *Vers d'un philosophe*. O dată a dat astfel de semne Richepin în *Les Blasphèmes*, și atâtă tot.

Nu cunosc de cît o poezie în adever genială și tendenționistă în franțuzește: e aceea pe care a publicat-o mai zilele trecute Clovis Hugues, cu prilejul morții lui Benoit Malon. Poezia asta are darul de a fi ortodox-socialistă, lipsită de vechile umanitarisme ale Jambelor lui Barbier sau ale lui Victor Hugo.

Dar atâtă tot. Pe cînd lirismul, — ori-ce ar zice savantul Richet — merge înainte, tendenționismul în versuri nu se arată. Si cu toate astea limba franceză e destul de stabilită.

Fiind că insă e vorba de constatări, să vedem cum stăm noi Români în privința asta.

Afară de Sila și de *Tiganul robit* ale lui Cezar Boliac, nu vedem de cît Impărat și Proletar a lui Eminescu, care ar putea să figureze cu glorie, — cu toate slabiciunile ei — în rîndul poezilor à thèse. Încercările făcute în acelă sens de prietenul meu C. Mille au avut nenorocul să fie prea grăbit publicate, desi — o putem declara cu toată sinceritatea — sint în volumul său versuri de o putere mare, — așa de mare, în cît Eminescu zicea despre Mille:

— Astă e poet, nu noi istovită.

Dar, afară de asta, nimic, absolut nimic. Niște melancoliile lui O. Carp, niște plingerile lui Artur Stavri, niște... cum să zic?... energiile D-lui Beldiceanu de odinoară, nu pot fi puse în rîndul poezilor de care ne ocupăm.

Odinoară scriaș în genul astă D-nii A. C. Cuza și G. din Moldova. Dar cel dîntâi a fost prea lipsit de focul sfint — de focul sincer, — cel de al doilea a ajuns să publice niște deplorabile slabiciuni, ca cea apărută în numărul trecut al *Luptei*.

Acum de curînd, cu o adâncă multămire trebuie să constată că sub influența lui Gherea, D. A. Vlăhuță începe să intre pe terțimul poeziei sociale. *Lumea nouă*, publicată în numărul jubilar al *Convorbirilor literare* pune tocmai întrebarea: *Unde ne sunt trubadurii cari să cinte aspirațiile poporului de umiliță?*

Aci stăm. Si constatăm că orice am face noi ceștea cari nu suferim de patima versurilor, totul e zadarnic. Poeți de talent sint niște paseri foarte rare, poeți cu talent și cu tendințe sint încă așteptați.

Posta Redacției a *Adevărului literar* ar putea să mărturisească multe asupra anemiei pacenților-versificatorilor, dintre cari — va! — cei mai mulți sint tendențioși.

**

Ei bine, de ce? Cum este cu putință ca tot noianul durerilor obștești să nu poată naște cinci versuri publicabile?

De ce? De ce?

Răspunsul e greu de dat. Om încearcă în numărul viitor, nu să deslegă enigma, ci să ne apropiem de adevarat cît om putea.

Anton Bicașa.

GALERIA LITERARĂ

ALEX. MACEDONSKI

S'apropie de patru-zeci de ani; e născut în Craiova.

A călătorit mult prin Austria și Italia, unde i se manifestă primele simptome de grandomanie, scriindu-ști pe carta de vizită titlul de Baron.

Revenind în țară, debută cu o brosură de versuri banale, intitulată: *Prima-verba*. Mai târziu înființă revista *Literatorul*, strigând în jurul-o droaică de mediocritate, prin care se zăreau și căteva talente. Pentru cef cari susțineau de boala tiparului și voiau să ajungă a-să vedea numele în paginile revistei, era destul să adreseze directo-ruilui o dedicatie. În dedicația Macedonski întrece chiar pe Victor Hugo.

Grandoman și inviodis la culme; în *Fântâna Blanduziei*, Alexandri 1-personificat în Zoil, veniniosul critic al antichității.

Cu prilejul nebuniei lui Eminescu, a insultat nenorocirea marelu cugetător cu o epigramă, care a rămas ca un monument de nesimțire. De atunci a căzut sub cea mai neindupăcată disperație a publicului.

E poet de talent: a produs căteva poezii ce se citesc, cum sunt: *Noaptea de Februarie*, *Un beneficiu*, *Ospățul lui Pentaur*, *Ocnele*, *Providența* și altele.

În timpul din urmă, sub pretext de simbolism, schimboasește limba românească cu forme obscuri și seci de gândire și simțiminte.

Din cauza caracterului său, nișnici nu-i caută pretenția. E inconjurat vecinim de căi-va copii, pe care îi proclamă la început poeți mari, — evoca mai mult ca dinsul, — și cu care apoi se certă.

Ca fizic: brun, figură expresivă; de statură înaltă și slabă. Vorbește grav și afectat, — amintind foarte adeseori că e și fiu de general.

Hirsus.

TREC ORELE...

Trec orele ca niște note
Din sinăriile durăre,
In urmă lor rămân eterne
Melancoliile tăcerii...

Tot ce-ai crezut odinoară,
Tot ce-ai visat, tot ce-a fost sfint,
Te turbură cu nesfîrșitul
Si tristul gol că nu mai sint...

Ca cerul unei serii de toamnă
Se 'ntunecă pierduta minte:
Nimicul își intinde noaptea
Pe calea ducerei 'nainte...

Uimit în loc s'oprește omul
Ca 'n față unui ne'neles:
Din gândurile risipite
Nehotărirea a cules...

Si, clară, o lumină numai
Ii stă'n adâncul cugetării:
Că trece, — și rămân în urmă
Nemarginirile uitării...

pace: nimeni nu capătă Bene-Merenti
pină nu se tirăste...

Apoi stăm de vorbă, rădem și în cele
din urmă o groază ne coprinde, ne a-
puca flori, sub-scrisul fugă cu oroaie:
— doctorul Urechiă ne amenință să ne
citească un capitol din *Higenă*.

INOT.

In numărul viitor vom publica o convorbire
cu maestrul-critic Dobrogeanu-Gherea.

EVREUL

(Amintire)

Acum două-zeci de ani.

Într-o stradă marginăș, săracă arbori,
în dosul unei biserică vechi, trăea evreul
Samuel, singurul geomurg al orașului.
Era bătrîn, epileptic și surd. Nevesta
lui murise de căi-va anii; își împărtea
singurătatea și uritul cu Leea, fata sea.

Locuința evreului se întocmea dintr-o cameră de culcare, cu tavanul scund,
lumină de o fereastră mică, pe unde
lumina pătruncă ca o privire sfioasă și
bolnavă; mobilată cu două paturi, o masă
de brad și căteva scaune de paie. Alături
era cuhnia, o vatră asumată și în
tunecoașă. Pe dânsa, aproape necurmat,
sumegaș, sub cenușe, crimpă de lemn
verzi. În curte, preajmătă cu un gard
de nucă, nici o pasare, nici un dasin,
nici chiar un căine. Ierburile sălbătice
se agătau de stâlpii gardului cu melan-
colia unor brațe desnădăjduite.

Sorele arunca peste acoperișul de
șindrilă al casei note vesele de lumină:
părea surisuri tinere pe un chip bă-
trânesc. Ploaia însă, după ce însoțea
curtea, lasă în jurul străinilor un frig
umed și trist.

Iarna, sub nămeți, casa avea întărișa-
rea unei vizuini din tipuri primitive,
pe largă care și-ar fi fost teamă să treacă

In fiecare zi, evreul colindă prin u-
litele tigurui cu tolba de geamuri în
spinare. Leea se includea în casă, zâvora
usa, lucra, făcea rugăciuni și pregătea
cina. Pe masă, aproape zdrențuit de ve-
chiu, se afla *Talmudul*, o carte pe care
o citea adeseori bătrânu. Ea nu cunoște-
a slovă, dar le privea ca pe niște
imaginătaine. Si mai ales, cum *Tal-
mudul* era scris în limba ebraică, pagi-
nile aveau o fizionomie mistică,

Rare ori, singuratica fată începea să
cânte fragmente din inimi religioase,
auzite de la preotul Sinagoge. Glasul
său tinguitor și simplu era naiv ca o
poveste. Înnurile acelea aveau pentru
susținut ei bine-facerea unei măngăeri,
unei prietenii....

Ea înțelegea, într-un mod vag, că dim-
culo de casă lor e lume, e zgromot, — dar
să sia să înțeleagă mai mult.

In toată firea ei sălbatică crescuse floră-
re singurătatei; trăia ca o sensitivă
într-o seră. Si aproape instinctiv, ghi-
cea că în lume ar fi fost străină. Ta-
tal său, povestindu-i, într-o noapte, izgoi-
nirea evreilor din Erusalin, o făcea să
înțeleagă că D zeu n'a voit să le mai dea
o țară, și de atunci a rămas pribegi-
pe pămînt.

In ochii ei, mari și albastri, — două
steme triste sub cerul palid al fruntei, —
lucea afund melancolia ereditară a nea-
mului, melancolia celor fără Patrie.

Mai tot-dăuna, evreul se întorcea din
tig, obosit și abătut. Căstigăea puțin:
creștinii își spuneau că lucrează scump,
că e un șarlatan, și nu'l chemau de căt:
tărtanule!

Pe drum, copiii ei batjocoreau, imitați
behehătilor caprelor, pentru a-și ride de
barba lui albă, se repezeau să îl apuce de
perciunii, azvirău cu pietre într'nsul.

Trecătorii făceaă haz: era spectacolul
zilnic al tigurului.

Evreul tremura, își grăbea pasii, se
oprea căteodată să-i amenințe cu cioc-
magul, căuta să se strecoare prin ulițe
pusii.

Leea știea toate acestea: i le povestea
bătrânelui, plângând. Copila, la rîndul ei,
spunea că bătăji poezi de de-alături să'u
aibă prin geamul ferestrei, i-ă spus vorbe
rușinoase, și-i arătau mereu cu
degetele semnul crucii.

Dupe cînd, se culcau amindoi tăcuți
și înfricoșați.

Preotul istorisea vecinilor cum, în di-
minea trecută, sfîrșind vecernia eșea

NUMERUL 15 BANI

ANUNCIURILE

Din București și județe se primesc:
Numai la Administrație
din Streinătate, direct la administrație și la
toate oficiale de publicitate
Anunțuri la pag. IV, 0,30 b. linia
" " III, 2,—" lei
" " II, 3,—" lei
Inserțiuni și reclame 3 lei rândul.
La Paris, ziarul se găsește de venire cu numărul
la kioscul No. 117, Boulev. St.-Michel,

UN NUMER VECIU 50 BANI

REDACȚIA

PASAGIUL BANCEI NAȚIONALE, (Casela Carageorgescu)

afără din biserică, și dă cu ochii de e-
vreu, căzut la pămînt, zvircindu-se și
făcând spume la gură. Cei cari il ascu-
tau, erau înmormâniți.

Evreul, voind să treacă prin curtea
bisericii, pentru a ești la drum, în fața
unei cărciumi, fuseseră apucat de o criză
epileptică.

Preotul incredință pe oameni că acest
evreu trebuia alungat de lângă biserică;
era o profanare locuință unui jidănă
alătura de un locas sfint. Altii adăgară
că boala lui ar putea să le sperie fe-
medii și copii.

Dar trebuiau să mai aștepte: evreul
plătise chiria casei până la toamnă.

O vară întreagă erau nevoiți să-l mai
îngăduie.

Seară, copiii auzea de la părintii lor,
vorbe rele despre evreu.

E în noaptea Pastelu.

Către zi, creștinii esă de la biserică.<br

I

RIS ȘI LACRIMI

Era foarte urit, — se credea cel mai urit om din lume. De sigur, el arăta în această raritate un sentiment de orgoliu.

Dar urăciunea lui nu era respingătoare; din potrivă, ea trezea cea mai plăcută senzație: risul.

Figura acestui om avea o întocmire aşa de bizară, că ea împrăștia pretutindeni oilaritate comică, în tocmai ca o mască.

Înto seară, intrând într-un teatru unde se juca o tragedie, spectatorii cum lău zărit, din atenție și emoționarea cum erau, au început să ridă.

Pe stradă, copilii arătau cu degetul și izbucneau în hohote zgomoatoase.

Oamenii cei mai triste, când il întâlneau, trebuiau să ridă, sau cel puțin să zimbească.

Prințe femei, însășiarea lui, provoca leșinuri de ris; la calenea era spectacolul chelnerilor, cari abia își puteau fițe tipetele de haz.

El nu area nici o mână: își purta urăciunea cu senințatea unui idoli monstroso. Si văzind că produce în toate pările numai ris, el însuși devine de o veselie nestăpânită. Adesea oră își amesteca risul cu risul celor-alti.

Toată lumea risese de el. El cugeta căteodată: de sigur natura mă batjocorit pentru scopul de a înveseli. Natură are și ea clovnii ei, — și clovnul se obicinuise cu lumea, ca cu o arenă de circ...

**

Intr-o zi, își înmormântă copilul: o frumusețe! Adesea oră monștri produc ingeri. Tatăl urit spera ca această odrasla să-l răzbune de tot risul lumei, — de care poate, în cărcea susținutului său, — suferise... Ce mare, ce nemărginită măngăere pierdea...

Când ajunse lângă mormant, toată inima lui se înmănuia, și căzu nebun pe coșciug, plângând, cum nu plânsesc nici-odată...

Gropășii rideau...

II

DURERE

Trecean, în fie-care zi, pe lângă atelierul unui cioplitor de cosciuguri. Cântă tot d'aua și era vesel.

Vesela lui mi se părea hidosa; meseria lui trebuia să-l învețe a cugeta, a filosofa.

Si îmi ziceam: iată un negustor care își ride de misteriștii: morți.

Mă seră de-a mai trece pe acolo.

**

Târziu, însă, din întâmplare, iarăși trecu prin strada aceea. Privil prin geamurile atelierului: meșteșugarul bătea cuie în scândurile unui coșciug mic, — și plângea.

Un vecin îmi spuse că-i-a murit copilul.

De atunci, adesea oră l-am zărit abăturut, cu lacrimile în ochi.

Si am înțeles, că numai din propria noastră durere putem simți durerea altora.

III

PĂINILE

De dimineață, brutarul deschide cuporul, având în ochi umedeala caldă a somnului.

Pe stradă plouă; salcâmii se scutură, frunzele cad, vîntul plinge... E început de toamnă.

Brutarul scoate pâinile coapte, unele albe, altele negre.

Dinținsele ies aburi ce împăștie un miroz sfînt.

Orașul se deșteaptă. Trecătorii, grăbiți și friguroși, își urmăresc drumul nevoilor.

Bogajii aruncă spre pâini priviri liniștite și mandre; săracii le privesc cu lăcomie... și ochii lor par că le fură, le devorează cu un fel de selbătacie...

Tradem.

INTĒIA FEMEIĀ

«Copilul meu, și-aduc păpușea
De mult făgăduită;
Tu ești băiat, ea e femeie,
Din marmoră cioplită...

Nestiuitor în pragul vieții
Lucești ca o schină; —
Păpușea care-o și în brațe
E nățea ta femeie...

Tu nu cunoști săptura-acesta
Amară și divină, —
Cum intunericul nu stie
Ce raza de lumină...

Tu nu știi că sub cerul frunței
Poartă lumi albastre
Sa negre, — cele mai profunde,
Misterioase astre...

Tu năi știi cum îi preface
Sursa ce te înșoară,
Ce-adăs morților viață,
Si-adăs pe vii omoră...

Tu năi simți cum îi preface
Că vorbă, că tăiere,
Frumoasa carie-a fericirei
din pagini de durere...

Tu năi cunoști, — dar când în brațe
Ai strâns-o, în neștere,
Tu te-ai înforat de spațiu
De-o stranie uimire...

Si te-ai sări, naiv privind-o
În ochii de mărgăle, —
A... de-a putea și în restul vieții
Să te ferești de ele!...»

Nerva.

SONET

In minte-mi sună muzică postumă,
Ce par că veacuri au inchis-o în mine
Si anii trec, dar tot mereu revine,
Ca glas perdu, mingitor, de mumă...

Că e'n desert... Din vremile senine
Atât-i tot ce-mai rămas... Se'ndrumă
Un traîu intreg spre-a vecinieci humă...
Zadarmăt, cum, timp trecut, spre tine!

Cum nu cobori, duioasă inspirare
Ce-ai luminăt o viață 'ntunecată,
Să linieștești adinca-mi intristare!
Pieri în drum văpaia fermecată...
Din cadru vremii nu se mai desface
Un chip iubit și dătător de pace!...

QUIDAM.

ADULTERUL

INTIMPLARE

Ceasul din părete sună trei. In odaia de culecare sără pretentiu dar cu gust mobilătă, se plimbă o femeie tinără și frumusică.

— Doamne, dumnezeule, se poate una ca asta? Par că de curând ne-am luat, și poftim... îi nuici nu-pasă! Cheuește cu amicii săi... strengarul! Culca-te; zice, Viorie; n'am să zăbovesc mult... voiu căuta să mă scap cit se poate de înălțat... Culca-te, domi! foarte frumos, n'am ce zice — și acesta e bărbat!... Ce imi pasă mie că ei colo la clubul lor, sau unde dracu, ca politică și joacă cărti!... Nu sără ghemă, eu cum răpmă și ce mă fac?!... Oh, nefericită ce sunt, Luna de mieie e numai la început și bărbătelui nici habar n'are!...

Si ce nefericită's desmerdările lui! Par că' copil, zău, — mă sărătă, când pleacă, zice să fiu cu minte și pe urmă: tuști și atâta l'am văzut până dimineață!... «Nefericită» tinără sări de pe scaun și s'apropie de ceasnică.

— Poftim; sără zece minute trei și jumătate... bine, dragă Costică... bine... numai să nu te căști pe urmă... Parola mea de onoare te vei căi.. Dar ce este? Par că cine-va a sunat!...

Dânsa aleargă, deschide ușa și ascultă, asculta lung și inima îi bată cu putere.

— De geabă, nu-i nimăn... Se vede că s'a antrenat! Si tu stai aci singură singură. Ce-i pasă lui de nevastă! Fără de rușine, sără de inimă, de obraz, nemulțători, oh, asa sunt toți barbații!!!!

Tâcere. Tâcere completă. Numai cea-să din perete cadențat bat, încăzul.

Singură, singură în toată casă! Salta și Dochita dorm... nu pot să le poruncește, și pe urmă... Doamne... de ce mă ispitești?... Să zicem — Costică mă iubește, dar cine dracu mai petrecă o asemenea lună de miere.. Foarte înjoiitor... și chiar nenatural... noaptea întrăgă să petrecă dumnealui la club... Nu... nu pot eu, astfel, cu singe recese să mă culc și să dorm... unde să mai văzut!... Să dormă linistită, vă place!... U... u... u, ce om... Si pe urmă, dimineața vine ca un cățeluș și se gudură, și se gudură... mi-e scărba!... Dar lasă... Ce sunt eu căpă... trebuești învățat, dragă Costică, sără doar și poate învățat!... Creză, că nevestă dumitale și o proastă, o tăcantă, o făină slabă, nu e asa? Cum de nu, lasă că-ți arăt eu slabă!... Slabă?... Ho... ho... numai slabă nu's...
... Toate's bune... îi arăt eu, nu-i vorbă, dar cum și în ce chip?... Ce, dacă aș putea... Vom incerca... vom vedea nu-mă de căt... zău... și dacă îsibutesc?... Pre legea mea, că e lucru minunat... Am un «amic de inimă...» Tocmai. Pre-supunem că il chiamă «Voldemar». El nu vine, eu îl astez, folosindu-mă de conduită frumoasă a domnului Costică... se înțelege, o expresiune pe față cum cere trebuintă... putin jenată... se poate chiar, putin spaimă... Dar ce, dacă de bună seamă îsibutesc?

Consolată și plină de așteptare, tinăra noastră se bucură mai năntă de isbândă planului său machiajelic. Ea se lăsă într-un totoliu. Ceasul bate patru.

Dar momentul se apropie! S'aude cum cine-va c'o măna nelotătă trage de clopotel. Tinăra femeie s'aruncă înainte și rămâne un moment gânditoare.

Va isbuti, său nu?

— Ii vine și a ride, dar are și frică...

Ea s'apucă de clanță uscă, o deschide putin și c'un glas tremurător întrebă:

— Voldemar... tu ești?

După usă tăceră.

— Ah... îi pare bine drăguță!... se gîndeste tinăra.

— Euh... eu sunt... mai degrabă... său-nădejde din afară asemenea incet și cam tremurător.

Clanța se ridică, zăvorul e dat la o parte și în usă s'arată figura infuriată a lui Costică.

— Ah... vaî de mine!

Ea are un aer perdut, și acoperă obrazul cu mâinile și par că a impetrui locului.

— Domnă, dacă nu te superi, pe care Voldemar lăsi așteptat acu?

— ...Taci... nu răspunzi nimică... vreau să stiu, doamnă... asculta-mă: vreau să stiu... tot... altmintrele nu răspund de nimică...

Drama de familie e jucău admirabil în toată puterea cuvântului.

Nevesta criminală are aspectul unei femei prinși în adulter.

De aci incolo lacrami, multe lacrami!

Desesperare. Rugăciuni. Povestirea (bine potrivită) intreruptă de bocuri; dupe astă, reprosuri, din partea nevestei ofensante... și la urma urmei împăcăciunea deplină, dupe cedără din amândouă părțile.

Scena a fost jucată de tinăra c'un talent rar.

Burdalnicul sot, n'a putut însă să credă cu desevărsire că la mijloc nu e nici un Voldemar; deși, cum s'ar fi întemplat cu mulți alți muritori, prinse din seara astă patima gelozie. El n'o mai părăsește serile și foarte regulat începe a o întovărăsi în călătoria ei spre regiunile lui Moreșeu.

Dânsa era în culmea fericirei.

Mijlocul întrebuiant de tinăra femeie nu e de loc de lepădat, il recomand atenționei amabilelor cititoare.

SI. B. u.

UN CINTEC.....

Departă 'n vară albastră pe un deal albind de căță Răsare luna plină pe cerul albastru In pulbere argintie își scaldă mindra' față Urmindu' și vesnic dru nul tacut ca un pustiu.

O palidă lumină în jurul răspindește În valuri în raze și dealuri și păduri, Ca o leioară blindă ea față și oglindescă în lacu ce se mișcă în mijlocul 'ncreștiui.

Pădură nepătrunsă de razele de lună E par că adormită de-un somn adinc, pios, Căci nici un glas de paseră într'insă nu răsună, A rare doar săude un freanăt brist, duios....

In deal pe coastă 'n satul, vre-o cite-va lumine Arată locul unde nasc visuri și dorinți, Cău-va capacei sub cari stau case vechi, ruine, Aseundă atâta lacrimi, atâta suferință....

Lătrind săude un cine la stina de pe vale, Si vintul de departe aduce, cind și cind Un dângăt de talangă—ca un oflat de jale; O doină din fluer săude atât de blind.

Își plinge 'n ea ciobanul și sale doruri grele, Si note linguișoare răsună prelungi, Atâtă suferință e'n notele acele!....

E jalea unu suslet de veacuri chinuit....

P. Marc.

Iași, 18 Septembrie.

DIN TOATA LUMEA

DESHCIDEREA TERITORIULUI-CHEEROKEE

Din New - York se scrie următoarele asupra deschiderii de curind întâmpinate a teritoriului (Strip) Cheeroke:

După ce în zilele dinaintea deschiderii peticulul de pământ Cheeroke, zmulți indieni, pentru colonizare s'au redactat și împărțit de autoritate certificate necesare; după ce s'au întărit scene sălbătice și cătușă oameni au fost jefuiți și ucisi, — se închine în localități de pe frontieră Statelor-Unite civilizate, mai ales în Orlando, o invălmășeală cumplită.

Când cel dintâi tren se opri la 11 1/2 dim, la granița păzită de soldați, se petrecu scene înfiorătoare. Mii de boomers (năvălitori), bărbăți și femei, într-o invălmășeală sălbătice, se repeziră cu urlele interne asupra trecuțui, pentru a ocupa locuri în vagoane,

Cordonul militar fu rupt și în mai puțin de un minut, toate vagoanele, locomotiva și vagonul de bagaj, ori unde un om putea să se ascundă, se întără de la înălțări de apariție. D-nii T. M. Richard și fiu său ducă o bancă într-o casă solidă de lemn. O duzină de alte clădiri sunt în lucru cu juteala fulgerului. Multă coloniști se întorc înălță decepționăți de pe acuma, chiar mulți din

mai poate iubi pe dinsul fiind că iubește pe un altul.

Armand nebănuind nimică și primind scrisoarea se aruncă plângând în brațele tatălui său.

Actul IV.

Budoarul unei grisele Olimpia. Petrecere și joc. Printre invitați sosește și Margareta însotită de un oare-care baron de Varville. De când cu ruperea relațiunilor cu Armand, starea sănătății Margaretei s'a agravat. Vine și Armand, care de mult deja o caută spre a-l cere explicații. Rămânând singuri, Armand îl impuță trădarea ei. Margareta, consecință jurământului ce făcuse bătrînul Duval, nu se apără. Armand desesperat, deschide ușile și strigând invitații le spune că femeea aceasta îl-a vândut mobiliile ca să-l întrețină și că el acum se achită față cu dânsa, aruncându-i drept plată o pungă cu bani.

Actul V.

Margareta, în urma emoțiunilor suferite, e bolnavă perdută. Ea și-a de starea ei. Primise o scriere de la bătrînul Duval, care astăndă de scenă petrecută la serata Olimpiei, îl scrise că acum femeia sa, fiind deja măritată, nu mai are nimică în contra relațiunilor ei cu Armand și o desleagă de evenimentul ce l-a dat. Armand, care plecase în călătorie, a fost avisat de tatăl său de starea adeverătă a lucurilor și acum se reîntoarce la dânsa.

Ei îndulcează asprimea relațiilor trată-

mentelor ale stăpânului meu prin vizitele care mi le facea îndatoritorul meu demon; căci a mă întreține cu aceia cari veneau să mă vadă, pe lângă că mă luau ca un animal dintre cele mai mult înrădăcinante în categoria dobitoacelor, nici nu sciam limba lor, nici ei nu înțelegeau p'ea mea, si astfel judecați ce potriveală; căci aflat că numai două idiome sunt întrebuită în această țară: una care servă celor mari, și cea-lăță care este în deosebi pentru popor. Aceea a celor mari, (celor nobili) nu este alt lucru de căt o diferență de tonuri nearticulate; aproape asemenea mușeicei noastre, când la cântec nu s'a adăogat cuvinte, și aceasta sigur este o inventiune în același timp și destul de folosită, și destul de placută căci, când ei sunt obosiți d'vorbi, atunci ei iau sau o lăută sau alt instrument cu care ei se servesc tot așa de bine ca și cu vocea pentru ași comunica gândirile lor; astfel cătă odată ei se întâlnesc cincisprezece sau douăzeci persoane unite cu același scop, cari vor discuta o cestiuță dificilă din teologie, sau greutățile unui proces, printre un concert dintre cele mai armonioase cu care cineva poate incanta auzul.

A doua idiomă care se obiceinuște la popor se execuță prin tremurăturile membrelor, dar nu cum și le poate cineva închipui, căci oare-care părți ale corpului însenmează un discurs cu totul complet. Mișcarea unui deget, spre exemplu, a unei mâini, a unei urechi, a unei buze, a unui brâu, a unui ochi, a unui obraz, va face, fie-care în parte, un discurs, sau un period cu toate membrele sale. Altele nu servă de căt spre a arăta cuvinte, ca încreșterile frunței, diserilele mișcări ale mușchilor, întoarcerea pe dos a mâinilor, bătăile din picioare, sucirea bratelor; astfel că pe când ei vorbesc cu obiceul ei a cărui d'a umbra goi cu totul, membrele lor obiceinuște a gestica ideile lor, se mișcă așa de des, în căt nu pare un om ce vorbește, ci un corp care tremură.

Ellen.

Rococo. — Injurioasă și pornografică. I. I. T. — Bacău:

Lumă galbenă și plină,
Ce pe boltă a lene lunecă,
Cu — isvorul de lumină —
De ce susțești-mă intunecă?

A zis-o mal bine Eminescu:

Lună, tu stăpna mărei, pe a lumi bolță lunecă,
Si gindrilor dind viață, suferințele le „lunecă”!

Cit pentru Nebună, s'o mai ceretă.

E. Danu. Dorohoiu. — E articol de gazetă, nu literatură. « Lipsa de pînă » e cunoscută; numai talentul ar face-o să fie rezisă cu succes.

Stef. St. Dân. — Focșani. — Vă rog, trimiteți alta. Astă e slabă, dar talentul se vede.

S. A. Ivanovici. Loco. — Idem.

Festina Lente. Ploiești. — Vă, domnișoară, nu mai trimiteți! Sint, pardon, oribile!

Clown Nora. Loco. — Mult rău v'au făcut, de sigur, femeile. Dar de ce ve răsunăti pe versuri?

Alb Pollyak. Loco. — Slab de tot.

U. P. Cl. Brăila. — Idem.

Leon Bălăru. Fălticeni. — Idem.

Qui. Ploiești. — Refacă! E un germen.

L. Dans. — Slab. Înnău bătăi în speciaf, e... cum să-l zic?

Carol Schoenfeld. Str. Palatului, 29, Iași. — Cind vă apropiați cugelării cari au fost publicate în Moftul, — e puținabil să mi le trimiteți tocmai mie ca să le pun în Adeverul. Astă ar fi... re-publicare.

A. Barber. Fălticeni. — Amintirea slabă.

ÎN CURIND VA AVEA LOC

Si... vecinica lui pomenire!..
Să dus!... cum ori și ce se duce;
Iar Carp, funebra cucuvaie
Cobeste a pustiu pe cruce...

Dulău: frații Lahovarii,
Cu Olănescu și cu Manu,

Stău în genunchi, și fie-care
Iși plinge cu amar... ciolanu!

Marghiloman și cu Ghermani
Zimbesc cu mutre pehlivanе;
Purtându-și chiverile mandre
Se cred tot siguri pe ciolane...

Tăchiță, cătelușul, sare
Si nu-și găsește nici un loc,
Dar junimistiții îl prind de zgardă
Si îl trag spre dinșii, la noroc.

Cu unii azi, cu alii miine,
Acest necredincios cățel,

A compromis fără 'ndoială
Legenda numelui Fidel.

Si... sunetul de 'nmormintare
Un glas de clopot ni-l aduce...
Iar Carp, funebra cucuvaie,
Cobeste a pustiu pe cruce...

ZOHAR.

DIFERITE STIRI

DIN STRENATATE

Câteva zile străine continuă a se opune de pretinsele preparative resbonice ale Italiei.

Pentru a desminti această stire tendențioasă și în de ajuns a amintit că ministru de resboiu a publicat încă de la 5 Septembrie ordinul de a concedia clasă din 1870 și o parte din ceea din 1871, conform provizionilor bugelare. Acest ordin va fi pe deplin exercitat la 14 Octombrie.

Stirea dată de unele zile despre o vizită ce Regele și ministrul de marină o va face escadrengi englez este cu totul neîntemeiată.

Fremdenblatt declară cu totul neîntemeiată stirea ziarelor sérbești, reprobusă de *Nouvoie Vremja* cum că trupele austro-ungare vor construi în teritoriul Lim fortificaționi cari vor trebui să servească de basă în vederea unui mars asupra Salonicului. Aceste fortificaționi ar fi mult îngrădit Constantinopole și Zia Pașa

ar fi fost insărcinat să reclame în această privință pe lângă guvernul austro-ungar.

Fremdenblatt citează un articol al lui Odjeck care recomandă cu căldură favorizarea scopurilor patriotice urmările în viitorul turneu al dervişului bey Liu-bovici, care are intenționarea să organizeze în toate orașele sérbești serbări în favoareă emigranților din Bosnia și Herțegovina, a cărei situație este desăspărată. *Fremdenblatt* mai citează limbajul și mai categoric al organului radical *Dnewni List*, care într-o pretență scrisoare din Bosnia invită pe lăță pe Sérbi și procure arme Bosniacilor pentru a goni pe Austriaci și a interneia chiar în Serbia societăți secrete pentru organizarea agitației.

Articolul sfârșește zicând că un asemenea limbajul finit de ziarele sérbe, cari au legătură cu guvernul său cu partidul guvernamental și miște evenimente recente, precum: primirea săcătă la Belgrad lui Mehmed Bey Sparlici, expulzat din Mostar pentru manoperile sale pașlaviste, precum și oare-care cuvinte pronunțate în timpul călătoriei regelui Serbiei merită și fi luate în serioasă consi-

derație. Trebuie urmărite simptomele, ce se manifestă adeseori, cu mare atenție și de a căuta dacă nu este oportunită de a se ocupa cu această chestiune.

File rupte din album

Filesofia este pentru Dumnezeu ceea ce lampa este pentru soare.

Ars. Houssaye

Femeile nu se căesc de păcatele lor de căt pentru a și aduce aminte de ele.

Ars. Houssaye

Micile atenționi întrețin pururea prietenegul.

Balzac.

«Timpul e ban», — cuvint caracteristic pe vremea asta de zarafă.

A. V.

Ultim cuvânt

Unul dintre cei mai curajoși maresali ai Franției, Castellane, se aprindea loarte lesne și făcea observații cu o furie, pe care era cel dintâi să o recunoască și să o regretă.

O dată, în campania — 1809 sau 1810 —

atit de aspiră către un ofiter, că acesta, care nu era mai puțin violent, scoase pistolul și trase, ca un nebun, în superiorul său.

Arma nu luă foc.

Indată revenindu-și în fire, ofiterul rămasă incrementat în loc, palid și zăpăcit.

Maresalul aruncă asupra lui o privire sălbatică și rosti următoarea sentință, în modul cel mai brusc.

— Cinci-spre-zece zile de inchisoare, pentru că arma D-lale e în rea stare.

STIRI LITERARE

Simpaticul nostru colaborator Traian Demetrescu va scoate în curind, în editura Socec, un volum de impresiuni sub titlu *Simplu*.

Lucrarea amicului nostru va fi în același gen ca *Intim*, care a fost așa de bine apreciată.

D.-Anghel Demetrescu traduce cursurile lui Macaulay, celebrul om politic englez (1800-1859).

INFORMAȚIUNI

D. Ionel Grădișteanu va tine un curs de etnografie la școala de științe politice, care de acum înainte va lua titlul de școală superioară de științe de stat.

Direcțiunea penitenciarelor a întocmit planurile și devisele pentru nouul penitenciar ce se va construi la Dofana pe terenul numit Paraschiva.

Costul acestui penitenciar va fi de 850,000 lei.

D. profesor Cantili își începe cursul de Drept penal cu studenții anului II, Lună 27 Septembrie a. c.

D.-sa va continua lectiunile în fiecare Mercur și Vineri de la 8—9^{1/2} a. m.

Comisiunea de bacalaureat, după cum anunțat, să modifice prin numirea D-lor Bogdan ca examinator de limba latină și istorie și D. Al. Odobescu de limba franceză, limba română și Geografie.

